

Arrest

nr. 211 363 van 23 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Singaporese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Malay afkomstig uit Singapore. U beweerde uit een strikte moslimfamilie te komen die vond dat vrouwen een traditionele levenswijze behoren te volgen. U had daarover liberale opvattingen en besloot afstand te nemen van de traditionele islamitische tradities en voor uzelf te zorgen. U verliet de ouderlijke woonst en voorzag in uw levensonderhoud door in bars en restaurants te werken.

Omdat uw familieleden als strikte moslims niet akkoord gingen met uw levenswijze werd u in 2011 door uw familie gevonden en opgesloten in huis. U werd verplicht om volgens de strikte regels van de islam te leven. Omdat u dit weigerde, werd u geslagen. Al uw juwelen en documenten werden u afgepakt en men poogde zelfs uw kat te vergiftigen. U beweerde dat u uiteindelijk soms toch naar buiten mocht gaan omdat u uw familie had overtuigd dat u wanneer u overdag opgesloten bleef u toch een risico zou lopen om het leven te komen bij het uitbreken van een brand. Daarom kreeg u overdag een sleutel om samen met de kinderen van uw familie naar buiten te gaan naar de speeltuin. Verder dan de speeltuin die gelegen was in de wijk waar uw familie woonde mocht u niet gaan. Na ongeveer drieënhalf jaar besloot uw schoonbroer dat u zou moeten huwen met een neef die woont in Kelantan in Maleisië, waar vooral extremisten wonen. Toen u dit hoorde besloot u om Singapore te verlaten. Via Chinezen in de buurt slaagde u erin om een zekere J. te contacteren. J. is een Chinees met wie u destijds in de horeca samenwerkte. U maakte een afspraak met J. waarop deze u een telefoon gaf. Hij zorgde voor de nodige financiën om een paspoort aan te vragen in het kantoor van uw wijk. U zou een sms ontvangen wanneer het paspoort klaar was. Alvorens te vertrekken werden uw tanden door leden van uw familie uitgeslagen. Met de hulp van J. liet u in de tandartsenpraktijk die gevestigd was in uw wijk stiftanden zetten, die u telkens wanneer u thuis verbleef weer uithaalde opdat uw familie niets zou merken. Het huwelijk met uw neef was vastgelegd in december 2015 en in oktober 2015 verliet u 's nachts samen met uw kat het appartement waar u werd opgesloten. U reisde per vliegtuig legaal vanuit Singapore naar Milaan. Vanuit Milaan reisde u naar België, waar u op 14 december 2015 asiel aanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, diploma's en foto's van uw familie en van uzelf bij het uitoefenen van uw job en een medisch attest dat de schade aan uw gebit aantoont.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Singapore diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Singapore alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiaire Bescherming zou lopen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig is. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst heeft verlaten uit behoefte aan internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij onmiddellijk asiel aanvraagt in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid om asiel aan te vragen voor handen is. Opmerkelijk is dat u reeds in oktober 2015 in België aankomt en pas in december 2015 asiel aanvraeg. U beweerde dat u naar België kwam omdat u een oudere dame kende die u daarvoor in Singapore ontmoet had. Eigenaardig is dat u aanvankelijk de reden waarom u overhaast uit Singapore vertrokken bent niet aan die dame vertelde, maar haar voorhield dat u enkel op verlof was. Dat u uw problemen niet onmiddellijk aan deze dame vertelde is eerder vreemd, daar het feit u deze dame kende de doorslag gaf waarom u naar België kwam, wat impliceert dat u toch enig vertrouwen in deze dame had. Dat u aldus pas na twee maanden uw problemen aan die dame opbiechtte en uiteindelijk pas asiel aanvraeg nadat u eerst bij de gemeente was geweest, die u dan een advocaat aanraadde die u op zijn beurt zei dat u asiel moest aanvragen, is niet echt een overtuigende uitleg om het laattijdig karakter van uw asielaanvraag te verklaren. De ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen die u er toe noopten om internationale bescherming aan te vragen komt dan ook in het gedrang.

Verder zijn uw verklaringen eerder vaag en weinig consistent waardoor de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Op de vraag hoe uw familie u heeft gevonden kunt u enkel zeggen dat u het niet weet en dat u vermoedt dat iemand u heeft overgedragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder is het bevreemdend te noemen dat uw familie die u gedurende drie jaar heeft opgesloten u toch naar buiten liet gaan zonder begeleiding, temeer u reeds in het verleden was weggelopen. Uw verklaring dat u begeleid werd door de kinderen en daarom niet kon gaan lopen is niet overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Zeker wanneer in overweging wordt genomen dat u verklaarde gedurende die drie jaar constant te zijn geslagen en verplicht werd om te huwen met een fundamentalistische neef uit Kelantan (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat uw familie u toch voldoende vertrouwde om met de kinderen naar buiten te gaan en ervan uitging dat u toch niet zou vluchten, klemt met uw verklaringen over uw slechte behandeling door uw familie en is opmerkelijk te noemen. Zeker in het kader dat u in het verleden in het geheel geen leven volgde in overeenstemming met de voorschriften van de islam en u duidelijk te kennen gaf niet volgens de islam te willen leven. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt dan ook aangetast.

Verder kunnen er ook nog opmerkingen worden gemaakt over hoe u er in slaagde om een paspoort te verkrijgen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat alles u werd afgenomen, uw paspoort, juwelen en geld. U beweerde niets meer te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U later gevraagd welke documenten u moest voorleggen om uw paspoort te kunnen aanvragen, bleek u plots toch nog wel over uw identiteitskaart te beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). In hetzelfde verband is het ook eigenaardig te noemen dat u uw paspoort ging aanvragen in het postkantoor van dezelfde wijk als diegene waar u door uw familie werd opgesloten, temeer er toch een ernstig risico bestond dat uw familie zou te weten komen dat u een paspoort heeft aangevraagd. Wanneer u daarmee werd geconfronteerd, stelde u dat de mensen in het postkantoor uw familie niet kenden, wat weinig overtuigend is. Daar u na drie jaar opsluiting slechts sporadisch buiten mocht, kan immers niet worden aangenomen dat u op de hoogte was wie uw familie in de wijk al dan niet kende.

Hoe u aan het geld kwam om uw reis te organiseren, komt ook weinig overtuigend over. U beweerde dat een zekere J., met wie u vroeger samenwerkte alle kosten van uw reis betaalde. Hij zou zelfs de kosten gedekt hebben van de verzorging van uw gebit nadat uw tanden door een familielid werden uitgeslagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U gevraagd wat zijn volledige naam was en op welk adres J. woonde moest u het antwoord echter schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Ofschoon hij alle kosten voor uw reis heeft gedragen, heeft u sinds uw aankomst in België geen contact meer met hem gehad. Er kan worden verwacht dat u toch wel iets meer weet te vertellen over de persoon die alles heeft gedaan om uw reis naar België mogelijk te maken. Dat u geen contact meer heeft met J. omdat uw schoonbroer bij de politie is en u J. niet in gevaar wou brengen, kan ook moeilijk overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dan zou logischerwijze uw schoonbroer immers J.'s telefoon moeten laten af luisteren, wat impliceert dat hij reeds op de hoogte is dat J. u heeft geholpen. De geloofwaardigheid van uw bewering dat uw schoonbroer ook daadwerkelijk bij de politie zit, kan overigens ook ernstig worden betwijfeld, daar u niet op de hoogte blijkt te zijn waar het politiekantoor gevestigd is waar hij werkzaam was. Zijn rang was u ook onbekend, en u bleef eerder vaag bij welke politiedienst hij werkte. U vermoedde dat uw broer bij de immigratiedienst werkte en dat zijn werk met paspoorten te maken had (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Overwegende dat u dacht dat uw schoonbroer bij de immigratiedienst werkte is het op zijn minst eigenaardig dat u het risico nam om met eigen paspoort uit Singapore te vertrekken.

Voorts heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kon doen op het verkrijgen van een redelijke bescherming van de Singaporese autoriteiten. U heeft nooit een klacht bij de autoriteiten ingediend en u heeft nooit een advocaat geraadpleegd. Uw verklaring dat dit geen zin heeft omdat uw schoonbroer bij de politie werkte kan niet worden weerhouden, daar u zoals hierboven reeds werd aangehaald zeer weinig weet te vertellen over de job van uw schoonbroer, waardoor de geloofwaardigheid dat uw schoonbroer dan ook daadwerkelijk bij de Singaporese politie werkte, wordt ondermijnd. Dat de Singaporese autoriteiten niet willen tussenkomen bij problemen tussen moslims berust op een vermoeden dat u niet kan staven, en is geen afdoende verklaring waarom u zelf geen poging heeft ondernomen om een redelijke bescherming bij de bevoegde instanties te verkrijgen. Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u ook geen navraag heeft gedaan of er in Singapore verenigingen zijn die opkomen voor vrouwenrechten waartoe u zich met uw problemen zou kunnen wenden. U verklaarde niet te weten of zulke verenigingen in Singapore bestaan. Overwegende de door u aangehaalde problemen kan worden verwacht dat u daarnaar wel enig onderzoek zou hebben verricht alvorens Singapore te verlaten.

De documenten die u voorlegt wijzigen niets aan bovenvermelde vaststellingen. Zij hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, dewelke door het Commissariaat-generaal niet worden betwist. De foto's die u voorlegt zijn foto's van een eerder traditionele moslimfamilie maar leveren op zich geen bewijs van de door u aangehaalde problemen. De foto's van uzelf tonen enkel aan dat u een westerse levensstijl aanhoudt. Het medisch attest toont aan dat u schade heeft opgelopen aan uw gebit maar geeft geen uitsluitsel dat dit het gevolg is van geweld.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 mei 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft een korte theoretische uiteenzetting aangaande de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder stelt dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming laattijdig is, betoogt verzoekster dat zij *"jarenlang als een slavin gebruikt geweest"* is en dermate onderdrukt werd dat *"zij schrik had van alles en iedereen en niemand kon vertrouwen"*. Verzoekster legt uit dat zij bij haar aankomst in België verschrikkelijk bang was. Zij stelt dat zij schrik had *"om de oudere dame in vertrouwen te nemen en haar ware problemen te vertellen: dat zij een slavin was en ontsnapt was aan de familie die haar jarenlang als uitschot behandelde. Nadat zij een tijdje had doorgebracht bij deze dame, begon zij haar te vertrouwen en vertrouwde haar ook haar problemen toe. Deze dame wist zelf ook niet wat hiermee aan te vangen. Zij ging met verzoekende partij naar de gemeente om te vragen wat zij het beste zouden doen. Daar werd haar aangeraden om een asielaanvraag in te dienen, wat verzoekende partij ook deed."* Verzoekster meent dat zij perfect kan verklaren waarom zij een tijdje wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Volgens haar heeft verweerder nagelaten de specifieke omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, wat bijzonder onzorgvuldig is.

Verder stelt verzoekster dat zij uiteraard niet meer exact weet hoe haar familie haar gevonden heeft, nu zij door hen drie jaar mishandeld en als slaaf gebruikt werd. Waar verweerder het vreemd vindt dat haar familie haar naar buiten liet gaan, verduidelijkt verzoekster dat zij instond voor *"de zorg van de kinderen en ook haar familie wist dat dat kinderen de wereld betekenden voor haar. Zij lieten haar naar buiten gaan, nooit ver weg, om met de kinderen te spelen."* Verzoekster voegt eraan toe dat zij haar zodanig mishandeld en gebrainwasht hebben dat zij er niet van uitgingen dat zij nog een poging zou wagen om te vluchten.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat het vreemd is dat verzoekster aan een paspoort kon geraken, beaamt verzoekster dat haar documenten werden afgenomen, maar stelt zij dat zij ook degene was die thuis kuiste en kookte zodat zij perfect wist waar alles bewaard werd. Zij geeft aan dat zij zo haar identiteitskaart kon terugvinden en hiermee haar paspoort kon aanvragen.

Bovendien is het volgens verzoekster helemaal niet eigenaardig dat zij haar paspoort aanvraag in dezelfde wijk als waar haar familie woonde. Zij legt uit dat wijken in Singapore niet te vergelijken zijn met gewone wijken: het omvatten immers gigantische appartements- en woningcomplexen die tienduizenden mensen omvatten. Zo weet men volgens verzoekster op het postkantoor niet wie verzoekster is, wie haar familie is,... en kon zij haar paspoort aanvragen zonder schrik te hebben dat haar familie dit te weten zou komen.

Wat betreft de organisatie van haar vlucht, verduidelijkt verzoekster dat J. iemand is met wie zij in het verleden had samengewerkt. Zij stelt dat zij echter niet veel informatie kan geven over hem omdat hij zelf heel karig was met informatie. Verzoekster legt uit dat hij haar wel wilde helpen, maar dat in het geheim wilde doen, omdat hij Chinees, getrouwd én christen was. Indien het bekend zou geraken dat hij verzoekster geholpen had, zou hij volgens verzoekster zelf in de problemen komen, waardoor hij alles in het geheim organiseerde en niet veel informatie over zichzelf vrijgaf.

Verzoekster stelt dat zij geen beroep kon doen op de lokale autoriteiten in Singapore. Verzoekster legt uit dat er in Singapore niet zoiets bestaat als mensenrechten en al zeker niet voor de moslim minderheden, zoals verzoekster. Zij voegt eraan toe dat de overheid een oog toeknijpt en de moslims hun problemen onderling laat oplossen. De politie kon haar dan ook niet beschermen.

Verzoekster meent dat verweerder ten onrechte geen geloof hecht aan zijn problemen en bijzonder onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van zijn asielrelaas.

Het verzoekschrift voert aan dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat verweerder tevens de materiële motiveringplicht schendt.

In hoofdorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoekster toont haar paspoort ter terechtzitting.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster stelt Singapore te zijn ontvlucht omwille van problemen met haar familie. De Raad hecht echter geen geloof aan haar asielrelaas.

2.4.2. Nog daargelaten dat verzoekster niet meteen een verzoek om internationale bescherming indiende bij haar binnenkomst in België, blijkt dat verzoekster eerst trachtte een verblijfsvergunning te verkrijgen bij de gemeente alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekster stelt dat de gemeente haar aanraadde een advocaat te nemen die hij haar zei een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS-verslag, p. 5). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij *“jarenlang als een slavin gebruikt geweest”* is en dermate onderdrukt werd dat *“zij schrik had van alles en iedereen en niemand kon vertrouwen”*, dat zij schrik had *“om de oudere dame in vertrouwen te nemen en haar ware problemen te vertellen”* en haar pas na een tijdje vertrouwde. Verzoeksters toelichting kan niet overtuigen. Immers verzoekster kan niet stellen niemand te vertrouwen wanneer ze wel degelijk de dame vertrouwde die haar naar de andere kant van de wereld bracht (gehoorverslag van het CGVS van 7 april 2016, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 5), en tevens voldoende onderhanden was om een *“sponsor”* te vinden voor haar reis naar Europa.

Verzoekster stelt zelf dat ze vertrouwen had in J. die haar reis betaalde. Verzoekster heeft dan ook geen aannemelijke verklaring voor haar laattijdig verzoek om internationale bescherming.

2.4.3. Verder weten verzoeksters vage en incoherente verklaringen inzake haar asielrelaas niet te overtuigen. Zo verklaarde verzoekster *“Ik was van mijn familie kunnen vluchten omdat ik niet wilde onder moslimextremisme van mijn familie leven daarom ging ik op andere adressen leven. Mijn familie heeft mij uiteindelijk in 2011 gevonden”* (CGVS-verslag, p. 3). Gevraagd hoe verzoeksters familie haar gevonden heeft, antwoordde verzoekster slechts vaag *“dat weet ik niet juist ik vermoed dat iemand mij heeft overgedragen”* (CGVS-verslag, p. 3). Voorts kan niet worden ingezien dat verzoeksters familie, die haar gedurende drie jaar zou hebben opgesloten, verzoekster toch naar buiten liet gaan, terwijl verzoekster in het verleden reeds was weggelopen (CGVS-verslag, p. 3). Verzoeksters verklaring bij het CGVS dat zij begeleid werd door de kinderen en daarom niet kon gaan lopen (CGVS-verslag, p. 5), alsook haar uitleg in het verzoekschrift zij dat zij instond voor *“de zorg van de kinderen en ook haar familie wist dat dat kinderen de wereld betekenden voor haar. Zij lieten haar naar buiten gaan, nooit ver weg, om met de kinderen te spelen.”*, kan bezwaarlijk overtuigen in het licht van haar verklaringen gedurende die drie jaar constant te zijn geslagen, noch met het gegeven dat zij verplicht werd om te huwen met een fundamentalistische neef uit Kelantan (CGVS-verslag, p. 3). Dit klemt temeer nu verzoekster in het verleden geen leven volgde in overeenstemming met de voorschriften van de islam en duidelijk te kennen gaf niet volgens de islam te willen leven. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster wel naar buiten kon om haar reis naar Europa te regelen, een paspoort aan te vragen, een reisticket te betalen, en hiervoor andere personen kon inschakelen. Verzoeksters verklaringen zijn incoherent en ondermijnen de waarachtigheid ervan.

2.4.4. Verzoekster wijzigt haar verklaringen in een poging een realistisch relaas te vertellen. Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk dat alles haar werd afgenomen (*“Zij hebben mij ook alles afgepakt, mijn paspoort, mijn juwelen en mijn geld ik had niets meer.”*, CGVS-verslag, p. 3), om even later te stellen, wanneer haar gevraagd werd welke documenten zij diende voor te leggen om een nieuw paspoort te verkrijgen, dat zij toch nog over haar identiteitskaart beschikte (CGVS-verslag, p. 5). Verzoekster vroeg haar paspoort aan in het postkantoor van dezelfde wijk als diegene waar zij door haar familie werd opgesloten en meent dat de mensen in het postkantoor haar familie niet kenden (CGVS-verslag, p. 4). Waar verzoekster in het verzoekschrift uitlegt dat wijken in Singapore niet te vergelijken zijn met gewone wijken en gigantische appartements- en woningcomplexen met tienduizenden mensen omvatten, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster buiten kwam, contact nam met meerdere mensen en zij niet kon weten of deze haar familie kenden.

2.4.5. De wijze waarop verzoekster haar reis financierde kan niet overtuigen. Zo beweerde zij dat een zekere J., met wie zij vroeger samenwerkte, alle kosten van haar reis betaalde (CGVS-verslag, p. 4). Indien J. haar geld gaf en bovendien zelfs de kosten van de verzorging van verzoeksters gebit, nadat verzoeksters tanden beweerdelijk door een familielid werden uitgeslagen, gedragen hebben (CGVS-verslag, p. 5) dan is niet aannemelijk dat verzoekster deze persoon niet kan toelichten. Nochtans kan worden verwacht dat verzoekster toch wel iets meer weet te vertellen over J. die alles heeft gedaan om haar reis naar België mogelijk te maken. Zo kende zij zijn volledige naam niet, wist zij niet waar hij woonde en heeft zij sinds haar aankomst in België geen contact meer met hem gehad (CGVS-verslag, p. 3) terwijl toch kan aangenomen worden dat verzoekster een financiële regeling trof met hem of minstens de beleefdheid had hem over haar veiligheid in te lichten. Verzoeksters uitleg, dat zij geen contact meer heeft met J. omdat haar schoonbroer bij de politie is en verzoekster J. niet in gevaar wou brengen, kan niet overtuigen. Immers, in die veronderstelling zou verzoeksters schoonbroer J.'s telefoon reeds moeten laten afluisteren, wat impliceert dat hij reeds op de hoogte is dat J. verzoekster heeft geholpen. Hoe dan ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar schoonbroer daadwerkelijk bij de politie zit. Verzoekster kende noch zijn rang, noch de aard van zijn politiedienst, noch waar het politiekantoor, waar hij werkzaam was, gevestigd is (CGVS-verslag, p. 4). Verder gaf verzoekster nog aan dat zij vermoedde dat haar broer bij de immigratiedienst werkte en dat zijn werk met paspoorten te maken had (CGVS-verslag, p. 4), waardoor niet kan worden ingezien dat verzoekster het risico nam om met een eigen paspoort uit Singapore te vertrekken. Verzoeksters verklaringen houden geen steek.

2.4.6. Waar verzoekster stelt dat zij niet veel informatie kan geven over J. omdat hij zelf heel karig was met informatie en dat hij haar wel wilde helpen, maar dat in het geheim wilde doen omdat hij Chinees, getrouwd en christen was, merkt de Raad op dat verzoekster aangaf J. van vroeger reeds te kennen, wanneer J. dus geen reden had om niets over zichzelf te vertellen. Aldus kan niet worden ingezien dat verzoekster niet meer informatie over J. heeft.

Immers, indien J. verzoekster het land uithelpt - en hierbij riskeert zelf in de problemen te geraken - dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij in het verleden een goede vriendschapsrelatie hadden. Bovendien kan dit niet verklaren waarom verzoekster op heden geen contact met J. onderhoudt. Uit bovenstaande blijkt dat verzoeksters verklaringen een aaneenschakeling zijn van verzinselfs die haaks staan op de vaststelling dat verzoekster in Europa zit en hierbij geholpen werd door meerdere personen.

2.4.7. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Verzoekster heeft nooit een klacht bij de autoriteiten ingediend en nooit een advocaat geraadpleegd (CGVS-verslag, p. 4). Verzoeksters betoog in het verzoekschrift, dat er in Singapore niet zoiets bestaat als mensenrechten en al zeker niet voor de moslimminderheden en dat de politie haar niet kon beschermen, betreft een louter blote bewering. Bovendien kan ook dit niet verklaren waarom verzoekster zelfs geen poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken. Voorts dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster ook geen navraag heeft gedaan of er in Singapore verenigingen zijn die opkomen voor vrouwenrechten (CGVS-verslag, p. 5). Nochtans kan van verzoekster in haar situatie redelijkerwijs worden verwacht dat zij hiernaar enig onderzoek zou hebben verricht alvorens Singapore te verlaten.

2.4.8. De door verzoekster voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet doen wijzigen. Verzoeksters identiteitskaart, paspoort en geboorteakte hebben betrekking op verzoeksters identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden. De voorgelegde foto's van fiere blijde jongetjes kunnen niet aantonen dat haar familie eerder traditioneel zou zijn, laat staan extremistisch. De foto's van zichzelf tonen enkel aan dat verzoekster een westerse levensstijl aanhoudt, doch niet dat dit een probleem inhoudt voor haar familie, noch dat hiermee zou aangetoond worden dat verzoekster haar religie niet eert. Het medisch attest stelt dat verzoekster een gegeneraliseerde parodontolyse heeft, al haar tanden losstaan en haar snijtand verdwenen is. Het attest stelt dat geen eenduidig causaal verband kan worden vastgesteld met verzoeksters asielrelaas: "*Il n'est pas possible de lier cette constatation à un traumatisme vu le déchaussement généralisé*". Waar de arts toevoegt « *Mais on ne peut pas non plus écarter cette hypothèse. (...) En résumé, il est tout à fait possible que Madame B. a perdu cette dent suite à un choc violent mais cela ne peut pas être certifié.*" Aangezien de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters asielrelaas kan dit dan ook niet verbazen.

2.4.9. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent haar asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.4.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen geground middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend achtien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK